

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/03-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Union banky, a. s., Ul. 30. dubna 35, Ostrava, Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Blahom, Advokátska kancelária, Mickiewiczova 6, Bratislava, vo veci porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zmenou Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2003 č. Spr 187/02-3 z 18. februára 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Union banky, a. s., odmietla pre neprípustnosť.

Odrodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2003 doručená sťažnosť Union banky, a. s., Ul. 30. dubna 35, Ostrava, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Blahom, Advokátska kancelária, Mickiewiczova 6, Bratislava, vo veci porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) zmenou Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2003 č. Spr 187/02-3 (ďalej aj „zmena rozvrhu práce“) z 18. februára 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003.

Zo stážnosti, ako aj z doplňujúcich podaní doručených ústavnému súdu 26. marca 2003 a 3. júna 2003 vyplývajú nasledujúce podstatné skutočnosti.

Stážovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva stážovateľky na zákonného sudskeho podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím vydaným podpredsedom najvyššieho súdu 18. februára 2003 tým, že zmenil zloženie senátu najvyššieho súdu určeného podľa rozvrhu práce platného na rok 2002 na konanie a rozhodovanie o mimoriadnom dovolení generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v právej veci vedenej na najvyššom súde od 20. decembra 2002 pod sp. zn. M Obdo V 8/2002, a to po začatí konania. Ďalej požaduje, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie podpredsedu najvyššieho súdu z 18. februára 2003 o zmene zloženia pôvodného zákonného senátu najvyššieho súdu určeného podľa rozvrhu práce platného na kalendárny rok 2002 na konanie a rozhodovanie o mimoriadnom dovolení generálneho prokurátora v právej veci vedenej na najvyššom súde od 20. decembra 2002 pod sp. zn. M Obdo V 8/2002. Zároveň žiada prikázať podpredsedovi najvyššieho súdu, prípadne predsedovi najvyššieho súdu, aby obnovil základné právo stážovateľky na zákonného sudskeho podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a aby zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003. Napokon požaduje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť rozhodnutia podpredsedu najvyššieho súdu z 18. februára 2003 o zmene zloženia senátu najvyššieho súdu určeného podľa rozvrhu práce platného na kalendárny rok 2002 na konanie a rozhodovanie o mimoriadnom dovolení generálneho prokurátora v právej veci vedenej na najvyššom súde od 20. decembra 2002 pod sp. zn. M Obdo V 8/2002 a uložil najvyššiemu súdu, aby sa dočasne zdržal vykonávania rozhodnutia z 18. februára 2003.

Na podnet sťažovateľky podal generálny prokurátor 20. decembra 2002 mimoriadne dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2001, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000. Konanie o tomto mimoriadnom dovolaní sa na najvyššom súde vedie pod sp. zn. M Obdo V 8/2002. O začatí konania sa sťažovateľka dozvedela z výzvy najvyššieho súdu zo 14. januára 2003, na základe ktorej sa vyjadrila k obsahu mimoriadneho dovolania. V súlade s rozvrhom práce najvyššieho súdu na rok 2002 bola táto vec pridelená senátu, ktorý rozhoduje vec pod sp. zn. M Obdo V 8/2002. Sťažovateľka sa z médií 18. februára 2003 dozvedela, že podpredseda najvyššieho súdu rozhadol o zmene v zložení senátu najvyššieho súdu, ktorý mal vo veci konáť a rozhodnúť.

Rozhodnutie podpredsedu najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za bezprecedentné hrubé porušenie ústavného princípu vyjadreného v čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému súdcovi. Zároveň je tým porušené aj právo na spravodlivé súdne konanie, tak ako vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka namieta jednak, že by podpredseda najvyššieho súdu mohol vykonávať právomoci predsedu najvyššieho súdu v čase, keď tento post nie je obsadený, keďže žiadny zákon to neumožňuje a takúto pôsobnosť nemožno podpredsedovi najvyššieho súdu zveriť rokovacím poriadkom, jednak že aj pokial' by sa vychádzalo z toho, že podpredseda najvyššieho súdu dočasne vykonáva pôsobnosť predsedu najvyššieho súdu, potom v danej veci mal vystupovať zo svojej pozície podpredsedu najvyššieho súdu zastupujúceho predsedu najvyššieho súdu a rozhodnutie z 18. februára 2003 nemal vydáť vo vlastnom mene, ale v mene predsedu najvyššieho súdu, ktorého dočasne zastupuje. Okrem uvedených námietok je toho názoru, že rozhodnutie podpredsedu najvyššieho súdu z 18. februára 2003 je zámerou a nezákonou zmenou zloženia senátu najvyššieho súdu v jej konkrétej veci, keďže zákonným sudcom v zmysle § 7 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a súdoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 335/1991 Zb.“) je súdca, ktorý vykonáva funkciu súdca na príslušnom súde a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými súdci sú všetci súdcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Do 18. februára 2003

uskutočňovali konanie zákonné sudcovia určení rozvrhom práce platným v čase, keď bola vec pridelená. Pokial' podpredseda najvyššieho súdu zmenil metodiku alebo spôsob konštituovania dovolacích senátov, mohol sa tento nový spôsob vzťahovať len na veci, ktoré napadli po platnosti zmeny, nie však na veci, ktoré boli už predtým pridelené. Uvedený spôsob zmeny rozvrhu práce vyvoláva pochybnosti o nestrannosti, vzbudzuje pocit manipulácie a dojem účelovosti a nedostatku nestrannosti súdu. Podľa § 26 ods. 3 písm. e) zákona č. 335/1991 Zb. v priebehu kalendárneho roka k zmene platného rozvrhu práce môže dôjsť výlučne, len ak sa zmení personálne obsadenie súdu, ak sa vylúčia sudcovia podľa osobitného predpisu uvedené v rozvrhu práce a tiež vtedy, ak nastane výrazné zaťaženie niektorých sudcov. Zmena v rozvrhu práce, ktorú podpredseda najvyššieho súdu vykonal, sa neopiera ani o jeden z týchto dôvodov.

Napokon poukazuje st'ažovateľka na skutočnosť, že už celkom krátko po vykonaní zmeny v zložení senátu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003 bola odložená vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2000, a to až do právoplatného skončenia dovolacieho konania.

Z vyjadrenia podpredsedu najvyššieho súdu doručeného ústavnému súdu 22. apríla 2003 vyplýva, že podľa jeho názoru nedošlo k porušeniu namietaných práv st'ažovateľky. Zmenou Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2003 z 10. decembra 2002, ktorá bola vydaná pod č. Spr 187/02-3 dňa 18. februára 2003, sa okrem iných zmien v VI. časti rozvrhu práce upravilo zloženie senátu Cdo-V, M-Cdo-V tak, že predsedami senátu a zároveň jeho členmi sú JUDr. Agnesa Čierna, JUDr. Milan Ľalík, JUDr. Jaromír Svoboda, JUDr. Daniela Sučanská a JUDr. Eva Sakálová. Náhradníkmi sú JUDr. Pavol Dzurilla a JUDr. Jana Bajánková. V VII. časti rozvrhu práce sa upravilo zloženie senátu Obdo-V, M Obdo-V tak, že predsedami tohto senátu a zároveň jeho členmi sú JUDr. Juraj Seman, JUDr. Jana Zemaníková, JUDr. Margita Fridová, JUDr. Alexander Vietor a JUDr. Jozef Štefanko a náhradníkmi sú JUDr. Peter Dukes a JUDr. Anna Marková. V prechodných ustanoveniach zmeny rozvrhu práce je následne stanovené, že nadobúda

účinnosť 18. februára 2003 s tým, že vo veciach, v ktorých senáty Cdo-V, M-Cdo-V občianskeho kolégia a Obdo-V, M Obdo-V obchodného kolégia do dňa účinnosti tejto zmeny rozvrhu práce nerozhodli, konanie vykonajú a rozhodnú po tomto dni senáty v zložení stanovenom touto zmenou rozvrhu práce. Zmena rozvrhu práce bola prerokovaná na zasadnutí Sudcovskej rady Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „sudcovská rada“) 17. februára 2003, pričom sudcovská rada svojím uznesením odporučila zmenu rozvrhu práce vykonať. Zmena rozvrhu práce mala normatívny charakter, a preto stážovateľkou napadnutá časť sa pochopiteľne netýkala iba právej veci M Obdo V 8/2002, ale všetkých prebiehajúcich konaní v senátoch Cdo-V, M-Cdo-V, Obdo-V a M Obdo-V ku dňu účinnosti zmeny rozvrhu práce, vrátane konaní začatých pred 1. januárom 2003. Pokial ide o oprávnenie podpredsedu najvyššieho súdu zastupujúceho neprítomného predsedu najvyššieho súdu meniť rozvrh práce, podľa názoru podpredsedu najvyššieho súdu za situácie, keď' neboli post predsedu najvyššieho súdu obsadený, bol podpredseda najvyššieho súdu oprávnený rozhodnúť o zmene rozvrhu práce v zmysle § 27 ods. 2 a 3 zákona č. 335/1991 Zb., ako aj podľa čl. 24 ods. 2 písm. e) a čl. 26 ods. 3 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. mája 1993 č. Pls 1/93 (ďalej len „rokovací poriadok“). Podľa uvedených článkov rokovacieho poriadku predseda najvyššieho súdu vykonáva štátnu správu najvyššieho súdu a ďalšiu riadiacu činnosť tým, že určuje rozvrh práce najvyššieho súdu, pričom v čase neprítomnosti predsedu najvyššieho súdu vykonáva všetky jeho práva a povinnosti podpredseda najvyššieho súdu.

Oprávnenie predsedu najvyššieho súdu meniť jednotlivých členov senátov vyplýva jednak zo zákona, ako aj z rozvrhu práce. Do určeného rozvrhu práce senátov najvyššieho súdu môže predseda najvyššieho súdu zasahovať v prípadoch výrazných rozdielov v pracovnom vytážení, vylúčenia sudskej funkcie z prerokovania a rozhodovania veci, výskytu takých okolností na strane sudskej funkcie, ktoré mu krátkodobo alebo dlhodobo bránia alebo budú brániť v riadnom výkone činnosti v senáte, a napokon v prípade zmien v personálnom obsadení súdu. Pokial ide o veci, o ktorých sa už začalo pred súdom konáť, platné predpisy zakazujú zmenu určeného sudskej funkcie či senátu alebo určeného zloženia senátu z dôvodu pracovného vytáženia. To znamená, že v ostatných prípadoch je možné pristúpiť k zmene

súdcu či člena (členov) senátu určeného na základe platného rozvrhu práce aj vo vzťahu k veciam, o ktorých takíto súdcovia či senáty už začali konáť.

Ked'že podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému súdcovi a podľa § 17 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. súdcovia najvyššieho súdu tvoria podľa prevažujúceho úseku svojej činnosti trestné, občianskoprávne, obchodné a správne kolégiá, pričom sudca môže byť členom len jedného kolégia, a keďže podľa čl. 1 ods. 2 IV. časti rozvrhu práce pre rozdelenie práce medzi jednotlivé kolégiá najvyššieho súdu je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať a rozhodnúť, treba urobiť záver, že obchodnú vec môžu prejednať a rozhodnúť iba súdcovia obchodného kolégia a občianskoprávnu vec iba súdcovia občianskoprávneho kolégia, pričom je zo zákona vylúčené (§ 17 ods. 1 druhá veta zákona č. 335/1991 Zb.), aby sudca najvyššieho súdu bol členom dvoch alebo viacerých kolégií súčasne. Ak by teda napríklad v občianskoprávnej veci rozhodovali v senáte aj súdcovia, ktorí sú členmi obchodného kolégia, došlo by k porušeniu § 17 ods. 1 druhnej vety zákona č. 335/1991 Zb., čl. I ods. 2 časti IV rozvrhu práce a čl. 48 ods. 1 ústavy.

Potrebu zmeny rozvrhu práce odôvodňuje podpredseda najvyššieho súdu s poukazom na to, že súdcovia JUDr. Jaromír Svoboda a JUDr. Milan Ľalík sú podľa rozvrhu práce členmi občianskoprávneho kolégia, no napriek tejto skutočnosti boli zaradení do dovolacieho senátu obchodného kolégia Obdo-V a M Obdo-V. Obdobne členmi dovolacieho senátu občianskoprávneho kolégia Cdo-V a M-Cdo-V boli JUDr. Juraj Seman, ako aj JUDr. Peter Dukes, ktorí sú členmi obchodného kolégia najvyššieho súdu. Potrebu uskutočnenia zmeny rozvrhu práce vyvolala novelizácia § 17 ods. 1 druhnej vety zákona č. 335/1991 Zb., ktorá jednoznačne vylúčila, aby sudca najvyššieho súdu bol členom viac než jedného kolégia. Pred účinnosťou tejto novely sa tolerovalo, aby predsedami či členmi dovolacích senátov v obchodných veciach boli aj členovia občianskoprávneho kolégia a naopak. Nadobudnutím účinnosti novelizovaného znenia § 17 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. prestalo byť rozhodovanie súdcov prináležiacich do obchodného kolégia v občianskoprávnych veciach a naopak prípustné. Ponechaním členov obchodného kolégia v dovolacích senátoch občianskoprávneho kolégia a členov občianskoprávneho kolégia

v dovolacích senátoch obchodného kolégia by došlo k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy. Sudcov, ktorým v účasti v konaní a rozhodovaní o veci bráni čl. 48 ods. 1 ústavy, treba považovať za vylúčených tak v zmysle čl. IV ods. 1 časti IV rozvrhu práce, ako aj v zmysle ustanovenia § 26 ods. 3 písm. e) zákona č. 335/1991 Zb. Ide o extenzívnejší výklad pojmu vylúčenie, než aký vyplýva z § 16 Občianskeho súdneho poriadku a z § 31 Trestného poriadku. Za sudcov vylúčených z prejednávania a rozhodovania v zmysle rozvrhu práce, ako aj v zmysle § 26 ods. 3 písm. e) zákona č. 335/1991 Zb. je potrebné považovať všetkých sudcov, ktorým vo výkone sudcovskej právomoci bráni akákoľvek zákonná prekážka, medzi ktoré musí nepochybne patriť aj rozpor určenia na konanie a rozhodovanie o veci s čl. 48 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z právne zaužívaného významu slovného spojenia „vylúčenie sudcu“ je potrebné vychádzať skôr z náhľadu, že v prípade porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy nastávajú u dotknutého sudskej také okolnosti, ktoré mu dlhodobo bránia v riadnom výkone činnosti v senáte. Ide tu nepochybne o prekážku, ktorá bráni vykonat' sudscovi jednotlivé úkony v konaní v zmysle § 2 ods. 3 rozvrhu práce, pričom ide o prekážku z právneho hľadiska, keďže úkony v konaní uskutočnené sudscom určeným v rozpore s čl. 48 ods. 1 ústavy majú za následok porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudscovi.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru podpredsedu najvyššieho súdu zmena rozvrhu práce sa uskutočnila v súlade s rozvrhom práce a so zákonom č. 335/1991 Zb., a preto touto zmenou nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tejto skutočnosti nemení nič ani okolnosť, že ku zmene v zložení dovolacích senátov došlo aj vo vzťahu k prebiehajúcim konaniam. Vykonaním zmeny rozvrhu práce sa odstránil stav, ktorý bol v príkrom rozpore s čl. 48 ods. 1 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o stážnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho súdcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ návrh splňa zákonom ustanovené podmienky, ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodne o prijatí stážnosti na ďalšie konanie.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde stážnosť nie je prípustná, ak stážovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je stážovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie stážnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak stážovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu treba podanú stážnosť považovať za neprípustnú.

Jadrom stážnosti je tvrdenie, podľa ktorého v právnej veci stážovateľky došlo po začatí konania ku zmene v zložení päťčlenného senátu najvyššieho súdu, ktorý má konáť a rozhodnúť o mimoriadnom dovolaní. Podľa stážovateľky „takáto zmena nevylučuje pochybnosti o nestrannosti tohto rozhodnutia a vzbudzuje v účastníkoch pocit manipulácie

s ich vecou a ich právami. Súčasne vyvoláva dojem účelovosti tohto rozhodnutia a nedostatku nestrannosti tohto súdu“.

Podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému súdcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súdcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účastníci majú právo vyjadriť sa o skutočnostiach, pre ktoré je sudca vylúčený. Tieto skutočnosti sú povinní neodkladne označiť súdu. Na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich rozhadol.

Podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o tom, či je sudca vylúčený, rozhodne bez zbytočného odkladu nadriadený súd v senáte. O vylúčení súdov najvyššieho súdu rozhodne bez zbytočného odkladu iný senát tohto súdu.

Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy a dohovoru o nezávislosti a nestrannom výkone súdnictva. Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétnego súdca v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zistovaním, či súdca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akokoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť súdca spochybniť. Z tohto pohľadu môžu mať dokonca určitý význam aj zjav – zdanie (appearances). Je to inými

slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci Delcourt v. Belgisko, 1970, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale sa aj musí javiť, že je vykonávaná“. Podstatnou je dôvera, ktorú musia súdy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať (III. ÚS 16/00).

Stažovateľka tvrdí, že senát najvyššieho súdu, ktorý má v jej právnej veci rozhodovať, nie je v dôsledku zmeny rozvrhu práce správne obsadený. Podľa stanoviska ústavného súdu je súd nesprávne obsadený aj vtedy, ak o veci nerozhoduje zákonný sudca, ktorým je v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. sudca, ktorý vykonáva funkciu sudsu na príslušnom súde a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci (mutatis mutandis I. ÚS 115/02).

Za situácie, keď podľa presvedčenia stažovateľky v dôsledku zmeny rozvrhu práce vydanej podpredsedom najvyššieho súdu zasadajú v päťčlennom senáte najvyššieho súdu dvaja sudsia, ktorých nemožno považovať za zákonných sudsia, a preto ani za nestranných sudsia z objektívneho hľadiska, má stažovateľka postupovať v zmysle § 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, teda nametať skutočnosti, pre ktoré považuje šou označených sudsia – členov senátu za vylúčených. V zmysle § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o tom, či sú namietaní sudsia – členovia senátu vylúčení, rozhodne bez zbytočného odkladu iný senát najvyššieho súdu. Stažovateľka, hoci od 18. februára 2003 mala vedomosť o zmene zloženia senátu, doteraz návrh na vylúčenie šou namietaných sudsia nepodala (mutatis mutandis I. ÚS 89/03).

Z doposiaľ uvedeného vyplýva, že stažovateľka má k dispozícii iný právny prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základného práva účinne poskytuje, pričom stažovateľka je plne oprávnená tento právny prostriedok použiť.

Vzhľadom na subsidiárnu povahu ochrany základných práv zo strany ústavného súdu sa stažovateľka má ochrany svojho základného práva domáhať predovšetkým na všeobecnom súde.

Treba poukázať ešte na skutočnosť, že sťažovateľka neuviedla nijaké dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohol ústavny súd zohľadniť, a tak napriek nevyužitiu účinných právnych prostriedkov sťažnosť prijať.

Ked'že ústavny súd považoval sťažnosť za neprípustnú, nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími výrokmi, vyslovenia ktorých sa sťažovateľka domáhala.

Z uvedených dôvodov ústavny súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2003

Za správnosť vyhotovenia

ilezaj.com

Štefan OGURČÁK, v.r.
predseda senátu